

ידיעות שבת

בלשון הקודש

גליון שבועי לעונג שבת

אנטוורפן, בלגיא, יצ"ץ

מערכת: yedioshabos@skynet.be

צ"ס 7
שנה 1 גליון 10 לכבוד ש"ק ט' אלול התשע"ב

3 March 2012

פרשת תלוי

פרשת זכור

להעלות נר תמיד

פירוש המילה: 'תמיד', רבו בה הדעות בין גדולי הראשונים. ובפרשנות דבריהם על ידי אחרונים ואף בזמננו אנו.

נעשה נסיון בעלון צנוע זה, לרכז את המקורות העיקריים ונסה לקבל תמונה ברורה.

ישנם מספר אפשרויות להגדיר את המילה 'תמיד'. או ש-'תמיד' כוונתו דבר שקורה או אמור לקרות בזמן קצוב לפי מעגל קבוע, או שזה דבר שקורה כל הזמן בלי הפסק, או שהוא לפעמים קצוב ולפעמים קבוע, או שהובעה גם דעה, ש-'תמיד' כוונתו לאורך ימים. יש גם אפשרות לפרש את המילה 'תמיד' באופן שלמשל משהוא יאמר לחברו: 'תמיד כשאני רואה אותך, אני נזכר בטובה שעשית לי'. גם הגדרה זו שייכת לדבר החוזר על עצמו אומנם התדירות אינה נגרמת על ידי מחזור הזמן אלא על פעולה הקורה מפעם לפעם, אבל התדירות היא בכל זאת דבר החוזר על עצמו בקביעות כשקורה הדבר הגורם לו.

בפרשתינו מבאר רש"י: שהנר מצוותו שידלוק כל לילה, ואפילו כל הלילה, אבל לא ביום, כאשר יכל לילה ולילה קרוי תמיד, כמו שאתה אומר: 'עולת תמיד' (במדבר כ"ח ו'), ואינה אלא מיום ליום. איתו בדעה הוא רבי אברהם אבן עזרא: 'טעם תמיד – כל לילה ולילה'.

יש מפרשני זמננו (ד"ר אלכסנדר קליין מאוניברסיטת בר אלן) שמנסים לומר, שרש"י מודה שלפעמים משמעות המילה 'תמיד' היא - 'כל הזמן', כי רש"י אומר: 'אבל תמיד האמור בלחם הפנים משבת לשבת הוא'. אבל זה כמובן טעות. כי רש"י רק מחלק בין תדירות הקצב שבין המנורה ללחם הפנים. שבמנורה הקצב הוא כל לילה, ובלחם הפנים, משבת לשבת. אבל העיקרון שבפירוש המילה 'תמיד' אינו משתנה, וכוונתו, לעתים קצובים. וזה פשוט.

ואף לדברי הרמב"ן והריטב"א, שהרמב"ן סבור, שיש לחלק בין הנר המערבי ובין יתר הנרות, כיוון שהנר המערבי דלק תמיד, היינו

כל הזמן: 'יהא נר מערבי דולק תדיר... תמיד לעולם', וכך סובר גם הריטב"א: 'שאר הנרות לא היה מספיק שמנם אלא עד הבוקר, אבל נר מערבי היה דולק כל הלילה וכל היום עד בין הערביים בדרך נס, כי גם לדעתם צריך לומר שאין שינוי במובן המילה 'תמיד' וגם הם יסברו שפירוש המילה 'תמיד' הוא דבר שקורה בקביעות. אלא שהקביעות הוא בלי הפסק בינתיים כלומר, מיד אחרי הדלקת היום, נמשך הדלקת הלילה.

בפסוק בפרשתנו (כ"ח כ"ט): וְנִשָּׂא אֶהָרֶן אֶת -שְׁמֹת בְּנֵי -יִשְׂרָאֵל חֲשֹׁן הַמִּשְׁפָּט עַל -לְבוּ בָּאוּ אֶל -הַקֹּדֶשׁ לְזָכְרוֹ לְפָנַי -זֶה תָּמִיד , כוונתו גם כן - כשאהרן בא אל הקודש, תמיד צריך שיהיה חושן המשפט על לבו.

אתו הדבר הוא באפוד ובשאר בגדי הכהונה שכתוב בהם 'תמיד' אותו הדבר הוא בקרבן התמיד, בקטורת ובמנחה ובשאר הדברים איפה שמוזכר המילה 'תמיד' בקרבנות.

ככה זה בכל מקום.

בפסוקים בתהלים וכמו כן בתפילות ובברכות, אנו פוגשים בנוסח של: 'תמיד - לעולם ועד'. יש הרבה בעלי תפלה שטועים ומחברים את המלים בצורה הלא נכונה. כמו בתפלת ערבית למשל, במקום לחלק את המלים: 'א-ל חי וקים תמיד, - ימלוך עלינו לעולם ועד', אז הם מחלקים אותם: 'א-ל חי וקים, - תמיד ימלוך עלינו לעולם ועד' וזה אינו נכון כי פירוש התפלה הוא: 'הא-ל החי תמיד, - הוא ימלוך עלינו לעולם ועד'. וזה למעט מאותם המינים או הבורים (כפי שמזכיר הרמב"ם ז"ל) אשר טוענים, שאומנם הבורא ברא את העולם אבל אין השגחה פרטית אחרי הבריאה חס ושלוש, וזה באה התפלה לבטא, לא רק שהשית"ש הוא חי וקיים עימנו בתמידות אלא הוא יהיה לעולם ועד. ואתו הדבר הוא בברכת המזון, בברכת 'ועל הכל': 'יתברך שמך בפי כל חי תמיד, - לעולם ועד'. וכן בתפילת שמונה עשרה בברכת ההודאות: 'ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד, - לעולם ועד. וכן בכל מקום בפסוקים ש-'תמיד' ו-'לעולם ועד' נזכרים יחדיו.

ב.ח.

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך

לכאורח צריך ביאור הא דלעיל בפרשת תרומה כתיב: 'דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה'. למה פה כתוב 'ויקחו אליך' ובפרשת תרומה כתוב: 'ויקחו לי' ולמה שם כתוב 'דבר אל בני ישראל' וכאן כתוב: 'ואתה תצוה את בני ישראל'?

אלא שבזוהר הקדוש (ריש פרשת ויקהל עמוד קצ"ה) כתוב, דמה דכתיב: 'מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי', היינו לרבות שתקחו אפילו מהערב רב.

והנה בעניין בניית המשכן, כל אחד מהתורמים, הלך כספו לדברים שהם לפי מדרגתו בקודש. התורם היותר קדוש, הלכה תרומתו לקודש הקדשים. לפחות קדוש, הלכה תרומתו לדברים פחות קדושים. ושם היה מקום לכל אחד כי אפילו הערב רב היה להם מקום לתיקון. אבל בעניין אור המנורה שהוא כנגד התורה, שם לא לקחו מהערב רב, רק מבני ישראל הקדושים, כי תורה צריכה להיות ממקור הכי קדוש כמו שאמרו חז"ל: 'אם הרב דומה למלאך א-ל-הים צבאות, למד תורה מפיו'. ולכן בפרשת תרומה כתוב לשון 'דבר אל בני ישראל' שזה אף לערב רב ולדבר עמם ולהסביר להם, שבנתינתם את התרומה, הם יכולים לתקן את הפגמים שלהם. אבל בשמן זית זך, זה היה כולו טהור בדרגה גבוהה של אמונה ודבקות בה' ולכן כתוב בלשון צווי. בלי רוב דיבורים והסברים. כנ"ל.

ב.ח.

ואלה הבגדים אשר יעשו חשון ואפור וכו'

מקרא זה הוא היחיד שמזכיר בו את החושן קודם לאפוד. ולהלן כשהתורה מפרטת את מעשי החושן והאפוד ותבניתם, הקדימה את האפוד לפני החושן. וכן בכל המקראות שבתורה מזכיר את האפוד תחלה, ואחר כך את החושן.

ונראה דהחושן קדם במעלה לפני האפוד לפי שהיו בו האורים והתומים. ובשביל חשיבותו שנאמר בו: 'ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחושן המשפט על לבו בבואו אל הקודש לזכרון לפני ה' תמיד' ולכן מנה אותו כאן

ראשון בבגדי הכהונה והטעם שבכל המקומות מזכיר את האפוד לפני החושן, ראיתי בספר צרור המור בפרשה זו שהסביר משום שהוא תמיד קודם לו במעשה מפני הכתוב לא יזח החושן מהאפוד והיה מוכרח לעשותו בראשונה לשים עליו החושן.

אבני שהם

ואתה תצוה

מדוע לא נאמר וידבר ה' אל משה, אלא ואתה תצוה בלי הזכרת שם משה? ומדוע לא נזכר שמו של משה בפרשת ואתה תצוה? אלא שעל פי רוב חל ז' אדר יום פטירתו של משה רבינו, בפרשת ואתה תצוה, ולכן לא נזכר שמו בפרשת הזאת כסימן שביום זה חסר משה.

הגר"א

ואתה תצוה

בבעל הטורים כתב: 'תצוה' בגמטריא 'נשים צוה'

ולהסביר הקשר נראה על פי מה שאמרו חז"ל (ברכות י"ז): 'נשים במאי קא זכיין? דאקרויי בנייהו לבי כנישתא ובאתנווי גכרייהו בי רבנן ונטרן לגברייהו עד דאתו מבי רבנן.

הנה, עיקר חינוך הבנים וניהול הבית שיהיה על פי תורה מוטל על האמהות כמו שאמר שלמה המלך עליו השלום (משלי י"ד א'): 'חַכְמוֹת נָשִׁים בְּנֵתָה בֵּיתָה'. והם מגדלות את בניהן ובנותיהן על דרך התורה, ועוזרות לבעליהן ללמוד תורה. ועל ידי זה יש להם חלק בתורה. והנה אור המנורה רמוז לתורה וצוה וזהו הגמטריא של: 'נשים צוה'.

על פי ספר אבני שיש

ולפי הנ"ל ראיתי לפרש מה שהגברים מברכים בברכות השחר 'שלא עשני אשה' בצורה שלילית, והנשים מברכות 'שעשני כרצונו' שגם משמע שזה כאילו לא כל כך טוב, אבל מה נעשה? כך רצה הקב"ה!

ונראה לי להסביר את הברכות האלו באור אחר.

האיש מברך שלא עשני אשה, כי לאשה עבודה הרבה יותר קשה ויש בה הרבה פחות סיפוק מעבודתו היום יומית של איש בן-תורה. הבן-תורה הולך בבוקר לבית הכנסת ואחר כך יושב ולומד תורה במשך רוב שעות היממה. האא! איזה תענוג רוחני! אבל האשה, צריכה לטפל בילדים, לנקות אותם, להלביש אותם, לדאוג לאוכל לכל המשפחה, וגם לדאוג למאות הפרטים יום יומיים ויכול בהחלט

להיות לה ההרגשה שהיא עושה אומנם עבודת תשתית למשפחתה, אבל אין להשוות לסיפוק שלגבר יש בלימוד התורה.

ולכן יוצא, שכל מה שהבעל יכול לשבת וללמוד תורה, זה תודות לזה שהוא לא נברא אשה אלא איש! ולכן מברך הוא את הברכה: 'שלא עשני אשה'. האשה אבל, שלא תחשוב שעבודתה פחותה מהבעל, כי היא זו הגורמת לגדל דורות של תורה העושים את רצון ה'. ומלשון הגמרא: 'במאי קא זכיין', משמע שיש להן זכות יתירה מהמגיע להם לכתחילה, כי ברור שיש להם את השכר של כל יהודי ויהודיה ההולכים בדרך ה'. אבל ה'-במאי קא זכיין' הכוונה: שיש להן חלק בתורת בעליהן וגם בתורת בניהם ובנותיהן. והברכה שהן מברכות: 'שעשני כרצונו' היא: אף על פי שעבודתה פחות מספקת, היא מודה לה' שהיא יכולה לעשות את רצונו כביכול, רק בכדי למלאות רצונו.

ב.מ.

ויקחו אליך שמן זית זך

המדרש נתחומא הביא כאן הפסוק בשיר השירים: 'הנך יפה רעיתי, הנך יפה, עיניך יוניס'.

וצריך להבין מה קשר הפסוק בשיר השירים לכאן?

אלא שבמדרש אמרו, שנמשלו ישראל ליונה. מה יונה הביאה אורה לעולם אף ישראל כך. והרי היונה הביאה את עלה הזית אל התיבה ובוה הביאה אורה לעולם והרב רבי שמשון בן רבי רפאל הירש זצ"ל אומר בפרשת נח: 'אף על פי שאין דרכה של יונה להיות ניזונה מעלה זית, עלה הזית המר שבפי היונה, מביע לדעת חז"ל דבר גדול (ערובין יח): 'יהיו מזוונותי מרורין כזית בידו של הקב"ה ולא מתוקין כדבש בידי בשר ודם'. מכאן שעלה הזית איננו סמל השלום אלא סמל החירות והסתפקות במועט'. וזהו סמל האורה שהיא סמל התורה. - הסתפקות במועט מצד אחד, כמו שכתוב בפרקי אבות (פרק ו' משנה ד'): 'כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובתורה אתה עמל. ואם אתה עושה כן, (תהלים קכח): 'אשריך וטוב לך'. אשריך בעולם הזה. וטוב לך לעולם הבא'. - וחרות מצד שני. כפי שאומרים חז"ל (מדרש רבה במדבר, פרשה י' סימן ח'): 'שנאמר (שמות ל"ב) 'והלוחות מעשה אלהים המה וגו'. אל תקרי 'חרות', אלא 'חירות' שאין לך בן חורין אלא מי שהוא עוסק בתלמוד תורה בלבד'.

ב.מ.

ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת

שבת אחד נקלע ראש ישיבה מפורסם בין קהל חסידים שכולם לובשים קאפוטות משי וחובשים שטריימל לראשם. החסידים התנהגו בזלזול מה כלפי ראש הישיבה.

ניסה ראש הישיבה להכנס עמם בדברי תורה. אך מיד נתחוור לו שאין להם מושג בתורה. נפנה אליהם ואמר: מצינו בגמרא מסכת שבת (קמה): 'מפני מה תלמידי חכמים שבבל מצויינים? מפני שאינם בני תורה'. ונשאלת השאלה, אם אינם בני תורה, מפני מה נקראו תלמידי חכמים, ועוד 'מצויינים'?! אלא הסביר להם ראש הישיבה, הם היו 'מצויינים בלבושם', לבשו קאפוטות ושטריימלים, ולכן חשבו העולם שהם תלמידי חכמים! סיים ראש הישיבה את דבריו ואמר, מי שהוא תלמיד חכם באמת, התורה היא ההצטיינות שלו ואינו צריך את הקפטה ואת השטריימל.

אבל ההבדל ביניכם לבין ה-'מצויינים' שבבל הוא, שהמצויינים שבבל רצו לפחות להידמות לתלמידי חכמים והסתופפו בצלם, ולכן נשאר להם הכינוי 'תלמידי חכמים'. מה שאין כן אתם, לא רק שאינכם תלמידי חכמים, אלא אתם מסתכלים בביטול ובבוז על לומדי התורה שאינם חסידים, וחושבים שבעבור הקאפוטות והשטריימלים, אתם קדושים ומנהיגי העם! מובטחני שלרבי שלכם, אין נחת רוח מהתנהגותכם!

רבי שמואל מהוליבר רבה של ביאליסטוק שהה במקום מרפא במדינה רחוקה של מביאליסטוק. שם שהה גם רבי אחד של חסידים. הם היו נפגשים כמעט כל יום ומשוחחים הרבה זה עם זה. יום אחד הרבי שהיה יודע שהרב מהוליבר הוא גם איש מדע והוא רצה לנסותו ואמר לו: 'מה דעתך רבה של ביאליסטוק, שמא נכנס ונראה מה הם פני התיאטרון המקומי? הרי במקומותינו אין אנו יכולים לעשות כן משום מראית עין, ואילו כאן במקום שאין מכירים אותנו אפשר ומעניין הוא לראות מהו תיאטרון? שאל אותו רבי שמואל: 'היאך אנו יכולים להיראות במקום מעין זה בלבושינו הרבני?' אמר לו הרבי: 'זאת הנח בשבילי, אנוכי אדאג לחליפות בגדים מודרניים גם לי וגם לך'. השיב לו על כך רבי שמואל: 'אומר לך את האמת, לך אין בעיה, כי אתה רבי של חסידים, וברגע שאתה פושט מעליך את הקאפוטה ואת השטריימל, הרי אתה חדל להיות רבי וממילא אין לך בעיה ללכת לתיאטרון. ואילו אני, רב אני. ואיזה בגדים שלא אלבש אני תמיד נשאר רב!

לשם שבו ואחלמה

חסיד מחסידי גור שאל את בעל חידושי הרי"ם זצוק"ל: 'בתי הגיעה לפרקה ומדברים בה נכבדות עם בחור מצוין כליל המעלות, אלא שיש איזה פסול במשפחתה דהיינו, שאחיו של המחותן הוא משכיל שיצא לתרבות רעה. אמנם אין לבחור וגם לא למחותן קשר עם האח, בכל זאת מהסס אני. הלהסכים לשידוך זה או לא? השיב לו בעל חידושי הרי"ם: 'לית מלתא דלא רמיזא באורייתא'. הבה נפתח את החומש בפרשת השבוע ונראה אם נמצא בו תשובה לשאלתך. ה-'חידושי הרי"ם' פתח את החומש והיה אז פרשת תצוה, והדף נפתח על המלים: 'לשם שבו ואחלמה'. אמר לו ה-'חידושי הרי"ם' לאותו חסיד: 'הנה תשובה לשאלתך! קרא את המלים בניקוד הבא, ותראה תשובה ברורה: 'לְשֵׁם שְׁבוּ וְאָח לְמֵה'! הסתכל על השם של הבחור וההורים עצמם, ואם אתה שבע רצון מהתנהגותם, אז למה להסתכל על האח? אם ענף אחד מן האילן נובל ונכרת אין זה מעיד כלל על טיבו של שאר העץ. שורש האדם הוא אביו ואמו והחינוך שהבחור קיבל, ובמיוחד שאין להם שייכות עם האח.

ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי

הגמרא במסכת נדרים (ל"ה) מסתפקת אם כהנים הם 'שלוחי דידן', כלומר שלוחים של עם ישראל, או 'שלוחי דרחמנא' שלוחים של ה'. ולהלכה נפסק, שהכהנים הם 'שלוחי דרחמנא'. (ועיין רמב"ם פ"ו מהלכות נדרים הלכה ה').

ואפשר למצא בפסוק זה רמז להלכה זו. 'מתוך בני ישראל', רצונו לומר, שתקח את הכהנים מתוך בני ישראל, כי הם לא יהיו שלוחים של בני ישראל אלא: 'לכהנו לי'. כלומר, שלוחים שלי - 'שלוחי דרחמנא'.

אשא עיני

ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתי רוח חכמת ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי

צריך ביאור לשון 'מלאתי' דהיה לו לומר 'מלאתיים' בלשון רבים, כי הפסוק מדבר על רבוי חכמי לב?

ואפשר שהוא משום שלשון 'רוח חכמה' לא נאמרה על אהליאב ולא על שאר חכמי לב כי אם רק על בצלאל (עייין כי תשא ל"א א' ו' וכן ויקהל ל"ה ל' ל"ה) ובצלאל הורה מרוח

החכמה אשר בו לשאר החכמים כמו שכתוב: 'ולהורת נתן בלבוי' (שם ל"ה ל"ב) ולכן שינה הכתוב ואמר 'מלאתי' בלשון יחיד, כי הקב"ה לא מלא רוח חכמה כי אם אחד, והוא בצלאל.

בארות יצחק

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך, כתית למאור, להעלות נר תמיד

ידועה שאלת המפרשים, למה לא התחילה הפרשה עם: 'וידבר ה' אל משה לאמר?'

ואולי אפשר להסביר בדרך רמז.

שכידוע, האור מסמל את התורה, ובפסוק זה מרומזים הכלים הנצרכים ללימוד התורה.

א) 'ויקחו אליך' (אל משה) - כל תורה שלומדים ומחדשים צריך לזוהר שזה יהיה תואם את תורת משה, ולא להכניס בה רעיונות זרים וכוזבים או דברים שהם לא תואמים את דעת התורה.

ב) 'שמן זית זך' - שלא יהיה פסולת בתורה ושלא יתערבו בסברות אמיתיות גם דעות חיצוניות.

ג) כתית למאור - אדם צריך לכתת רגליו ללכת ללימוד תורה במרחקים. אולם צריך לוודא, שבמרחק ילמד רק תורה ולא יתחבר שם עם אנשים שישפיעו עליו לרעה. ה-'כתית', זה שהוא מכתת את רגליו, יהיה רק לתורה - 'למאור'.

ד) 'להעלות' - כל יום יעשה חשבון הנפש ויתבונן אם הוא עלה באותו יום בתורה, ועל זה יתפלל מאד. כי רואים שיש שיושבים בכלל כל ימי חייהם אולם הם לא מתעלים.

ה) 'נר תמיד' - צריך התמדה. וההתמדה היא לא לזוז מזמני הלימוד הקבועים אפילו יום אחד ואפילו שיעור אחד, כי זה כח קניין התורה.

ולכן כתוב 'ואתה תצוה' ולא 'וידבר ה' אל משה', כי זה ציווי לדורות שכל הורים יצוו את צאצאיהם, וכל מורים את תלמידיהם.

וכתוב בפרשתינו עוד שני פעמים 'ואתה'. פעם: 'ואתה הקרב' ופעם: 'ואתה תדבר אל כל חכמי לב'. ואפשר להמשיך ברמזים ולומר, שעוד תנאים לקיום התורה הם: 'הקרב' כלומר, לקרב כל אחד מישראל. זה סימן לבן תורה. וגם 'לדבר אל כל חכמי לב' בבחינת 'מכל מלמדי השכלתי'.

ב.נ.

ולא יזה החשן מעל האפוד

הנה, 'אפד' בגימטריא 'פה' והחושן צריך שיהיה נגד הלב. וזהו: 'ולא יזה החשן מעל האפוד' שתמיד צריך כל אחד שיהיו 'פיו ולבו שוין'.

רבי ברוך ממעט'בוד' זצוק"ל

כתית למאור להעלות נר תמיד

בבעל הטורים כתב ש-'כתית' מרמז על ימי בית ראשון ושני, שעמדו האחד ארבע מאות ועשר שנים, והשני ארבע מאות ועשרים שנה, וזה בגימטריא 'כתית'. וגם המילה כתית מורכבת מאותיות 'תי ו'-תכ'. וזה הזמן שבהם יכלו ישראל לקיים מצוות התורה של הדלקת המנורה בבתי המקדש.

ונראה להוסיף, שבמילת 'כתית' מרומז שלבסוף הם יחורבו. ונראה עוד, שבמילים 'להעלות נר תמיד' בא לרמז על נרות חנוכה שאף בזמן שיחרב הבית, תשאר הדלקת המנורה ותאיר כל ימי הגלות כמו שהביא הרמב"ן בריש פרשת בהעלותך, שנרות החשמונאים יעמדו אף לאחר החורבן בגלותינו, על ידי נר חנוכה. והיינו: 'להעלות נר תמיד'

על פי ספר בחגוי הסלע

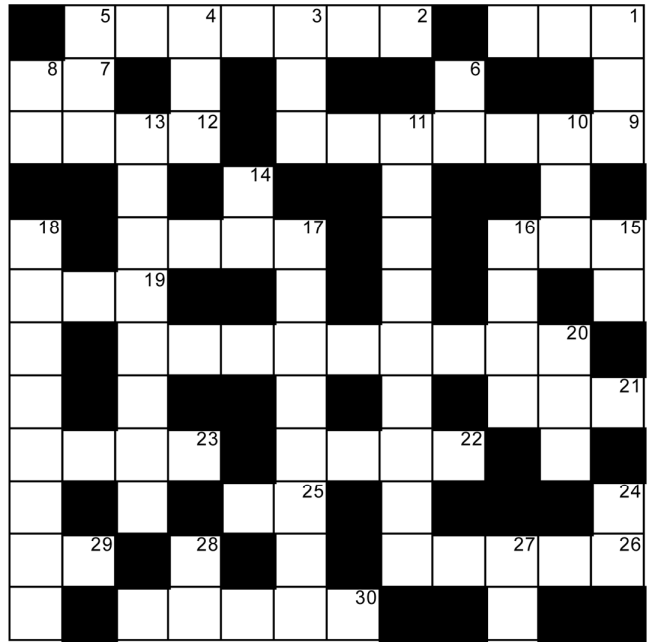
פרשת זכור

איתא בתנחומא פרשת כי תצא (סימן ז'): 'זכור את אשר עשה לך וגוי'. כאן כתיב 'זכור' ובשבת כתיב 'זכור' שניהם שוין? אמר שלמה (קהלת ב' טו'): 'אמרתי אני בלבי כמקרה הכסיל גם אני יקרני ולמה חכמתי אני אז יותר? ועוד כתוב (שם ט"ז): 'כי אין זכרון לחכם עם הכסיל לעולם'. אף על פי שכתוב בשבת 'זכור' ובעמלק 'זכור' אינן שוין. משל למה הדבר דומה? למלך שעשה סעודה וזימן את האורחים. נכנסה הקערה לפניו מלאה כל טוב אמר: 'זכור פלוני אוהבי' משקנח את הקערה אמר: 'זכור פלוני שונאי'. אמרו לו אוהביו, זה הזכרת וזה הזכרת? אמר להם, לזה הזכרתי על קערה מלאה כל טוב ולזה הזכרתי על קערה ריקנית. כך השבת, כתיב בה (שמות כ"ז): 'זכור את יום השבת לקדשו, לכבדו במאכל ובמשתה ובכסות נקייה' ובעמלק כתיב 'זכור את אשר עשה לך עמלק' על מה אתה זוכרו? על שולחן ריק שנאמר: 'יתמחה את זכר עמלק מתחת השמים'.

ואפשר לבאר, שבאמת 'אין זכרון לחכם עם הכסיל לעולם' כלומר, אין זכרון לשבת עם עמלק לעולם אולם זכירת השבת תכליתה להתעלות, וזכירת עמלק תכליתה שלא ליפול בדרגת עמלק ח"ו. ושניהם מצווה.

ב.נ.

תשבץ פרשת תצוה התשע"ב

מאָן

1. שם האבן השני בטור השלישי
2. השם שקרא שמואל לחטאו של שאול
7. סוג בהמה דקה
9. האבנט היה עשוי
12. שם האבן השני בטור השני
15. לא מלוכלך
17. מעכר ...
19. שבטו של משה רבינו
20. מקום מזבח הקטורת
21. שמו אינו מוזכר בפרשתנו
22. בזה נתנו את דם הפר על קרנות המזבח
23. שם רצה העם לזבוח את הצאן אשר הביאו מעמלק
25. .. תפילין של
26. סוג הכובע בראש הכנים
29. לשמי ...
30. המקום ממנו התחיל שאול להכות את עמלק

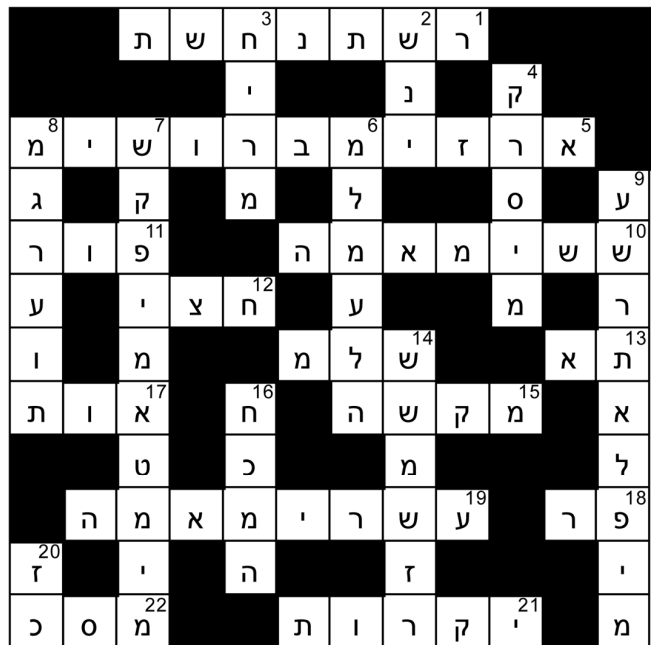
מאָן

1. שם האבן השני בטור הרביעי
3. שם האבן הראשון בטור הראשון
4. חלק באדני המשכן
5. סייב טבעי העשוי מחלבון
6. עליו צריך לשמור מלדבר לשון הרע
8. מקום גבוה
10. גבוה מאד
11. סוג לחם השלשי שלקחו את הכהנים
13. זה היה מתחת לציץ
14. תשובה שלילית
15. להעלות ... תמיד
16. שם האבן השלישי בטור הרביעי
17. המקום בו החזיק שאול את שמואל כשהוא רצה ללכת
18. כך קראו לאיל שלקחו לכהנים
20. שם האבן הראשון בטור השלישי
24. את זה שפכו על קרנות המזבח
27. מילה אלטרנטיבית לחומה בשירת הים
28. בו נתנו את הלחמים להקרבם

פתרון התשבץ בגליון פרשת כי תשא בעז"ה.

המצליח לפענח את החידון השבועי במשך עשר שבועות בזה אחר זה לפני הופעת הגליון הבא, יקבל פרס USB STICK עם כל ההקלטות של יוסי' לה רוונבלט ע"ה! נא לשלוח לא יאחר מיום רביעי שבכל שבוע את הפתרון לכתובת האימייל של 'ידיעות שבת'.

פתרון תשבץ פרשת תרומה התשע"ב

מאָן

- 1...המכבר היה עשוי מ...
- 5...חירם נתן לשלמה לבנות הבית עצי...
10. אורך בית המקדש
11. ...פורים נקרא על שם ה...
12. והיתה הרשת עד ... המזבח
13. בבית המקדש היו הרבה מזה
14. היה בין שלמה ובין חירם..
15. המנורה היתה עשויה...
17. מופת
18. אחת הבהמות שהקריבו על המזבח
19. רחב בית המקדש
21. ערך האבנים בהם בנו את בית המקדש
22. זה היה בפתח האהל

מאָן

2. אדנים תחת הקרש האחד ...
3. שם מלך צור
- 4...הלולאות היו מחוברים על ידי
6. המקום בו היו הכרובים בארון
7. ...חלונות בית המקדש היו
8. שלמה נתן את זה סביב לבית
9. שלמה שלח ללבנון כל חודש
14. החומר הבסיסי של היריעות
16. ...ה' נתן לשלמה
20. סוג שמן הזית שהשתמשו במנורה